

samme Standpunkt, som i Fjor, om vi end komme til det ved forskellige Motiver, saa det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Men jeg vil derimod sige, at hvor enig jeg er med den ærede sidste Taler om dette, kan jeg ikke være enig med ham i, at der var noget synderligt naaet ved at faa det, som staar i dette Forslags § 1, og det er jo endda den, der skulde være Træplasteret, for at vi skulde modtage en saadan Paragraf, som § 2. Jeg kan virkelig ikke indse, hvad Nytte ophøvedet Befolkningen i det væsentlige skulde have af § 1, thi hvad den angaar, er jeg væsentlig enig i de udførlige Betragtninger, som det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard) fremkom med i Fjor angaaende denne Sag. Jeg tror, det er en af de heldige Sider ved de Kreditforeninger, som ere voksede saa frodigt op lige siden Begyndelsen af 50'erne, at naar Folk have stiftet Gæld til dem, have de stiftet den under saadanne Forhold, at de ogsaa aarlig komme til at betale lidt af paa den. Enhver praktisk Mand ved, hvor heldigt dette er; thi naar vi tænke os unge Mænd, der komme til en Vandejendom og faa en temmelig stor Gæld, kniber det virkelig for dem med saaledes at faa 2—300 Kr. tilovers og saa endvidere faa dem sat i Sparekassen; der er jo saa mange Ting, som der paa den ene eller anden Maade trænger til at bedres paa. Naar derfor Forpligtelsen er saaledes, at der samtidig med den aarlige Rentebetaling ogsaa bliver betalt en Del af paa Gælden, anser jeg dette ikke for noget uheldigt, men for noget, der bidrager til Sparommelighedens Fremme her i Landet. Derfor anser jeg den Begunstigelse, som der jo ifølge § 1 skulde indrømmes, nemlig at en Del af Laanet ikke skulde amortiseres, for et tvivlsomt Gode. De Herrer kunne altsaa nok forstaa, at jeg ikke er særlig begejstret for Lovforslaget. Selv om vi ikke havde en § 2 som den, der er i det Forslag, der er kommet til os fra Landstinget, saa er jeg, som de Herrer ville kunne forstaa, ikke videre begejstret for § 1, selv uden det Baahæng som § 2 er. Dertil kommer, at naar det skal regnes saa fint ud, at det kun er $\frac{2}{10}$ af Budsjettersummen, fra hvilke der skal gaas ud, saa spiller det nogen Rolle, naar der staar, at Amortisationen skal højst være 50 Aar. Jeg har i en anden Anledning haft Lejlighed til at undersøge netop i dette Aar, hvor lang Afdragsfrist vore Kreditforeninger have, og det viste sig da, at Husmandskreditforeningen er den, der har den korteste eller raskeste Afdragstid, nemlig 45 Aar, men fra disse 45 Aar gaar det op, saa at vi have Kreditforeninger, som afvikle i 70 Aar, hvad der jo er adskillige

Aar flere. I en af de allerstørste Kreditforeninger i Sjælland afvikles paa 65 Aar. Naar Forholdet nu bliver det, som er antydet i denne Paragraf, at de skulde afdrage Laanene i 50 Aar, ville de altsaa komme til at afdrage dem 15 Aar tidligere, hvilket vil føre til et større aarligt Afdrag, og saa vilde den Fordel, der skulde fremkomme ved, at der var noget, som der ikke svarede Afdrag af, i al Fald formindstes for vedkommende Laantager. Jeg kan i det hele taget ikke se, at der er saa stort naaet ved det, men jeg vil sige for mit Vedkommende, at havde Lovforslaget ikke en saadan § 2, og kunde vi faa en § 3 til som den, vi i Fjor havde vedtaget her i Folketinget, saa var det en anden Sag, saa vilde jeg ikke ubetinget sætte mig derimod. Vi ere allerede inde paa det gennem Lovgivningen. Ved den Kreditforeningslov, vi vedtog for nogle Aar siden angaaende de købstadlignende Landsbyer, er Forholdet dette, at de kunne indbetale den Ydelse, de skulle betale, naar de laane, gennem flere Terminer. Men som sagt, det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Jeg ser ikke med den Begejstring paa § 1, som det Lod til det ærede Medlem for Røge (Alberti) gjorde. Derimod kan jeg fuldstændig samstemme med den ærede Taler, naar han udtalte sin Forundring over, at man kom til os med et Forslag som denne § 2. § 2 har for det første den Bestemmelse, at Bestyrelsen herefter skal vælges paa ubestemt Tid, og at et Bestyrelsesmedlem ikke kan affædiges uden Indenrigsministerens Samtykke. Jeg kan virkelig ikke se rettere, end at hvis vi vedtog en saadan Bestemmelse, vilde vi i den allervæsentligste Grad indskrænke Kreditforeningernes Selvstyre. Vi have jo allerede prøvet i Husmandskreditforeningen at have Statens Tilsyn, og man kan ikke fortænke Staten i, at den, da den gik ind paa at garantere for Husmandskreditforeningens Rente, saa ogsaa vilde have Indseende med disse Kreditforeninger. Derfor begyndte vi i disse Husmandskreditforeninger med, at Valget af Bestyrelsens Formand skulde stadfæstes af Ministeriet. Nu sit vi saa nogle saa Begunstigelser for nogle Aar siden, og straks greb Ministeriet Lejligheden til at bytte denne Formand om med Foreningens administrerende Direktør, og sit indført, at i Husmandskreditforeningerne skal denne Direktørs Valg herefter stadfæstes af Ministeriet. Desuden skal Ministeriet ogsaa have Lov til at vælge den ene Revisor. Men selv i Husmandskreditforeningerne, som altsaa have denne Statsgaranti og disse forskellige Væmpelser og Begunstigelser med Pantebogsattester og